

Rikspolisstyrelsen
Lars Sävberger
Box 12256
102 26 STHLM

VIA E-POST

Öster Malma 100413

Ang. Remiss POA-226-1591/10

Svenska Jägareförbundet ("Förbundet") har följande synpunkter på rubricerade remiss.

Som en inledande allmän kommentar anser Förbundet att det finns en tendens till detaljreglering i framförallt procedurfrågor i förslaget till föreskrifter som är för långtgående. Att in i minsta detalj styra en verksamhet som skall hantera situationer av nödluknande karaktär kommer att hämma de praktiska eftersöksuppdragen och riskera att skadat vilt får lida i onödan. Detta har inte varit avsikten med lagändringen utan djurskyddsaspekten skall vara det primära. Förbundet anser därför att de nu föreslagna föreskrifterna bör ändras i vissa nedan närmare angivna delar. Därtill föreslås en del mindre ändringar av redaktionell karaktär.

I de allmänna råden till § 5 skall ordet "för" på andra raden tas bort.

I § 16 3 st anges att polismyndigheten får besluta att hund inte behöver medföras under vissa omständigheter. Detta anser Förbundet att eftersöksjägaren måste kunna besluta om själva. Det är eftersöksjägaren som känner sin egen hund och dess begränsningar bäst och det framstår som onödigt byråkratiskt att lägga dessa beslut på polismyndigheten, särskilt som de omöjligt kan ha kontroll på till exempel lokala väderleksförhållanden och aktuellt hundmaterial.

Första meningen i de allmänna råden till § 17 skall tas bort eftersom den endast är en upprepning av det som framgår av föreskriften.

I tredje stycket i § 19 hänvisas till "personförsäkring". Förbundet föreslår att detta ersätts med olycksfallsförsäkring.

§ 21 och 22 anger vilken utrustning en eftersöksjägare skall ha vid genomförande av sitt uppdrag. Förbundet ställer sig tveksam till om denna utrustning uppfyller samtliga krav som ställs vid arbete på väg. I vart fall saknas regler för hur eventuella fordon skall skyttas. Förbundet anser att t.ex. en varningstriangel eller reflexskylt också bör tillhandahållas. Vidare bör även en eventuell hund utrustas med särskild utrustning för dess egen och vägtrafikanters säkerhet, särskilt i de fall hunden måste släppas lös. Förbundet föreslår vidare att en identitetshandling skall medföras istället för att identifikationsnummer skall finnas på plaggen. Man bör samtidigt lätta på det formella kravet att alltid bära de angivna plaggen och göra det till en rekommendation. Det är t.ex. svårt att använda de flesta pannlampor tillsammans med en keps. Är det varm väderlek är det heller inte alltid bekvämt att bära keps med öronlappar.

Svenska Jägareförbundet

Öster Malma, SE-611 91 Nyköping · Tel: 0155-24 62 00 · Fax: 0155-24 62 50

Plusgiro: 152292-9 · Bankgiro: 566-6755 · Org. nr: 802001-6658

www.jagareforbundet.se

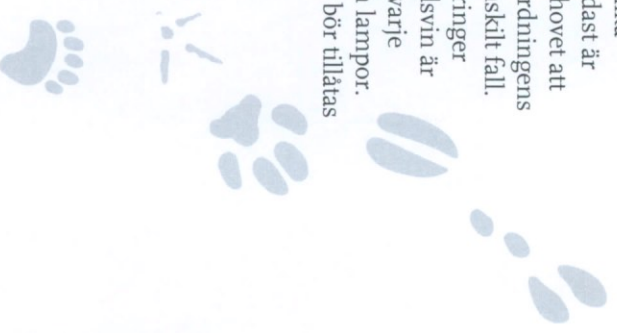
I § 26 anges att en kontaktperson som är eftersöksjägare inte får utföra ett eftersöksupptrag om han eller hon blir kontaktad av polismyndigheten. Förbundet är av den bestämda uppfattningen att denna begränsning skall tas bort. Som anges i § 14 kan normalt upp till fem kontaktpersoner per ansvarsområde utses. Det föreligger således endast en obefintlig risk för att polismyndigheten skulle kunna råka ut för en situation då ingen kontaktperson i ett visst ansvarsområde finns tillgänglig för nya uppdrag. Och om någon kontaktperson skulle missköta sitt uppdrag genom att favorisera sig själv kan polismyndigheten utesluta denne med stöd av § 20. Att en kontaktperson som också är eftersöksjägare skall kunna utföra eftersöksupptrag kan i vissa fall vara direkt nödvändigt. Det kan t.ex. förekomma att inga andra eftersökskekipage finns tillgängliga vid ett givet tillfälle av olika skäl, t ex olika typer av frånvaro, skadade hundar, hundar otränade på det aktuella viltslaget osv. I sådana fall skulle nu föreslagna regel förhindra att ett eftersök utförs, vilket inte kan vara rimligt mot bakgrund av djurskyddsaspekten.

I tredje stycket i § 26 anges hur polismyndigheten skall göra när den bedömer att ett eftersök inte ska genomföras. Förbundet anser att det bör införas ett allmänt råd till komplettering av paragrafen för att tydliggöra när polismyndigheten lämpligen bör fatta ett sådant beslut. Kompetens i frågan saknas ofta och stöd bör sökas hos kontaktpersonen i första hand.

I § 27 anges också att en kontaktperson som är eftersöksjägare inte får utföra ett eftersöksupptrag om han eller hon blir kontaktad av polismyndigheten och utför ett platsbesök. En sådan begränsning anser Förbundet direkt olämplig eftersom det med automatik leder till en fördrojning innan ett eftersök kan påbörjas. Om kontaktpersonen som är på plats har möjlighet att inleda ett eftersök på vilt som inte finns kvar på platsen finns ingen anledning att invänta en annan eftersöksjägare. Förbundet anser i detta sammanhang att det alltid bör anses som ett eftersök och inte ett platsbesök när viltet inte ligger på den plats som angivits för sammanstötningen. Det är vanligt förekommande att själva platsen för sammanstötningen får "eftersökas" med hjälp av hund kilometervis efter en vägsträcka. När platsen väl är hittad kan viltet ligga dött i närheten av vägen. I dessa fall är det enda rimliga att det arbetet ersätts som ett eftersök. Detta bör tydliggöras i föreskrifterna eller i allmänna råd som ansluter till paragrafen.

I § 28 skall ordet "av" på sista raden i första stycket tas bort.

I de allmänna råden till § 29 anges hur polisen och eftersöksjägaren kan hantera situationer när man måste bryta mot annars gällande regler. Enligt § 26 a jaktlagen får ju de åtgärder som behövs vidtas vid eftersök på polisens uppdrag. De allmänna råden tar upp det självklara att jakttider och begränsningar i jakt under dygnets mörka timmar inte kan anses styrande vid ett eftersök på polisens uppdrag. Utgångspunkten måste vidare vara att viltets lidande skall förkortas i första hand och det innebär att man inte bör hindra arbetet i onödan för eftersöksjägarna. Det hade därför enligt Förbundets åsikt varit att företräda att de allmänna råden angav att det bör vara upp till eftersöksjägaren i varje enskilt fall att bedöma vilka jaktmedel och metoder som är nödvändiga att begagna sig av. Nu anges att detta endast är fallet med motordrivet fordon och lampor. Ett ofta återkommande faktum är t ex behovet att släppa hund som ställer det skadade viltet. Avsteg kan då behöva göras från jaktförordningens bestämmelser om hundanvändning, vilket skulle kräva beslut från polisen i varje enskilt fall. Även andra avlivningsmetoder som t ex med kniv eller avfångningshundar (som springer ikapp och avlivar djuret) på framförallt rådjur, mufflon samt mindre hjortar och vildsvin är aktuellt. Alternativt kan detta läggas in i de allmänna råden uttryckligen som något varje eftersöksjägare får avgöra, tillsammans med användning av motordrivna fordon och lampor. Slutligen bör sista meningen i de allmänna råden som anger att enhandsvapen inte bör tillåtas tas bort. Det kan t ex förekomma att en viss eftersöksjägare redan idag innehar ett

enhandsvapen för eftersök av skadat vilt, vilket i ett sådant undantagsfall bör få användas. Förbundet anser emellertid inte generelltt att enhandsvapen är lämpliga för eftersök, varken i samband med jakt eller trafikolycka. Denna fråga prövas dock inom ramen för vapenlagstiftningen och regleras redan av de allmänna råd Rikspolisstyrelsen redan utfärdat i anslutning därtill (FAP 551-3).

Av § 30 (samt anslutande allmänna råd) verkar framgå att underrättelse alltid skall ske innan ett eftersök inleds. Detta innebär att man även vid nattliga eftersök alltid måste ringa minst en gång till jakttätthavaren. Detta är sällan önskvärt utan majoriteten av berörda vill inte bli väckta mitt i natten. Förbundet föreslår därför att orden "kommer att genomföras" tas bort och att formuleringen istället blir att "...polismyndigheten har beslutat om eftersök på dennes mark." I sådant fall kan underrättelse vänta tills efter att eftersöket avslutats. De allmänna råden bör även formuleras om med anledning därav.

I § 34 anges att polis alltid skall kontaktas innan avlivning sker inom detaljplanlagt område eller vid större vägar. Som angivits ovan kan kniv eller hund vara ett lämpligt avlivningsredskap i vissa fall och behöver inte skott avlossas med skjutvapen behöver inte polis tillkallas av säkerhetsskäl. Förbundet föreslår därför att ordet "får" byts ut mot "bör" i föreskriften, samt att denna kompletteras med ett allmänt råd av nyss nämnda innebörd.

I § 39 anges att det är kontaktpersonen som skall återrapportera resultatet av ett genomfört eftersök genom att upprätta en viltolycksrapport. Förbundet anser att det bör vara eftersöksägaren som upprättar viltolycksrapporten. Det är endast denne som har tillgång till alla uppgifter och att lägga den arbetsbördan på kontaktpersonen som endast får en ringa ersättning är inte heller rimligt.

I § 40 andra stycket anges att polismyndigheten skall kontaktas för "beslut" om vad som skall ske med viltet. Vad som skall ske med vildsvin är dock inte upp till polismyndigheten att besluta, utan följer av de regler som anges i jaktlagen och jaktförordningen som det redogjorts för i § 38. Inte ens polisen får disponera över vildsvin utan att det strider mot 10§ jaktlagen. Ordet "besluta" får då en felaktig antydning som skall undanröjas genom att ta bort hänvisningen till "vildsvin".

Sist i föreskriften under rubriken "Lokala föreskrifter" hänvisas till "vapenlicens". Detta ord bör i en föreskrift bytas ut mot det korrekta begreppet "tillstånd att inneha skjutvapen" och texten justeras i överensstämmelse därmed.

Efter att Förbundet tagit del av Naturvårdsverkets förslag till nya föreskrifter som det hänvisas till i nu remitterade föreskrifter, kan Förbundet komma att ha ytterligare synpunkter.

SVENSKA JÄGAREFÖRBUNDET

Daniel Ligné
Biträdande riks jaktvårdskonsulent

Ola Wälismaa
Förbundsjurist

CC: Naturvårdsverket

